

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΥΛΑ

«Όποιος αγαπάει την πατρίδα του, την κρίνει αυστηρά»

Γράφει ο Γιώργος Μεσσάρης | georgemessaris@gmail.com

Προσφυγικό: Πρωτίστως ηθική τραγωδία

Είναι, χωρίς καμιά αμφιβολία, συγκλονιστικά αυτά που τον τελευταίο καιρό βιώνουμε με τους δύσμοιρους Σύριους πρόσφυγες. Δεκάδες χιλιάδες συνάνθρωποι μας προσπαθώντας να γλιτώσουν από τη λαίλαπα του πολέμου εγκαταλείπουν όπως-όπως τις εστίες τους και πέφτοντας θύματα διακινητών, θαλασσοπνίγονται στο Αιγαίο με την ελπίδα να δουν μια καλύτερη μέρα.

Βρέθηκα πρόσφατα σε περιοχές της Αθήνας και του Πειραιά όπου συναθροίζονται οι πρόσφυγες και έφριξα από τις άθλιες συνθήκες κάτω από τις οποίες προσπαθούν οι δύσμοιροι αυτοί άνθρωποι να επιβιώσουν.

Το κράτος καταβάλει προσπάθειες να προσφέρει ανθρώπινες συνθήκες αλλά οι υψηλοί αριθμοί των προσφύγων και η βαθειά οικονομική κρίση που μασιτίζει την πατρίδα δεν αφήνουν πολλά περιθώρια.

Μέσα στη χειμώνα με τσουχτερό κρύο και με τη βροχή να πέφτει ασταμάτητα, είδα ολόκληρες οικογένειες στοιβαγμένες μέσα σε κουτιά, που είχαν καλύψει με πλαστικά, να προσπαθούν απεγνωσμένα να προφυλαχτούν από τα στοιχεία της φύσης. Είδα μπότες να κλαίνε απεγνωσμένα έχοντας στην αγκαλιά τους μωρά. Είδα ηλικιωμένους και ηλικιωμένες να μένουν εκτεθειμένοι στη βροχή γιατί αδυνατούσαν να διπλωθούν για να χωρέσουν σε ένα κουτί ψυγείου ή πλυντικής μηχανής. Είδα νεαρή γυναίκα σε αναπηρική καρέκλα να κοιμάται σκεπασμένη με ένα μουσαμά. Είδα παιδιά να ψάχνουν στα σκουπίδια για να βρουν κάτι που θα ξεγελούσε την πείνα τους. Η δυστυχία σε όλες τις εκφάνσεις της!

Είδα, όμως, και Έλληνες εθελοντές να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια να απαλύνουν τον πόνο των δυστυχισμένων αυτών ανθρώπων. Είδα το ελληνικό φιλότιμο να αγωνίζεται κόντρα σε όλες τις αντιξοότητες αποδεικνύοντας ότι η οικονομική κρίση δεν μας έχει –ηθικά τουλάχιστον– ξεγυμνώσει. Κάνουμε ότι μπορούμε σε αντίθεση με τον πολιτισμένο Ευρωπαίο του Βορά που έχοντας τρογγυλοκαθίσει στην οικονομική του ευμάρεια

αδιαφορεί για το δράμα το δικό μας αλλά και την τραγωδία των προσφύγων που καταφθάνουν στην Ελλάδα.

Με πιάνουν τα διαόλια μου όταν ακούω ορισμένους «παντογνώστες» να ισχυρίζονται ότι «αν οι πρόσφυγες αγαπούσαν την πατρίδα τους έπρεπε να έμεναν εκεί να αγωνιστούν!». Το ερώτημα που θέτω στους θιασώτες αυτής της άποψης είναι «με τι να αγωνιστούν και εναντίον ποιού;». Οι έχοντες την άποψη αυτή είναι συνάμα και επιλήσμονες. Ξέχασαν ότι και οι Έλληνες της Μικράς Ασίας πήραν των ομματιών τους γιατί ούτε τα μέσα είχαν να αγωνιστούν ούτε ελπίδα επιβίωσης! Τι δηλαδή έπρεπε να κάνουν; Να μείνουν πίσω να τους σφάξει ο Τούρκος;

Εδώ θα πρέπει να θυμίσω ότι δεκάδες χιλιάδες Έλ-

λνες της Τουρκίας κατέφυγαν κατά τη Μικρασιατική Καταστροφή στη Συρία όπου τους προσφέρθηκε καταφύγιο. Να τονίσω ακόμα ότι όταν Κρήτες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν το νησί τους –και πάλι για να ξεφύγουν από το γιαταγάνι τού Τούρκου– βρήκαν στη Συρία έναν τόπο φιλόξενο. Ακόμα και σήμερα υπάρχουν χωριά στη αιματοκυλισμένη Συρία που μιλιέται η κρημική τοπολαλιά!

Γι' αυτό λοιπόν λέω ότι οι Σύριοι μπορεί να ζουν τη δική τους τραγωδία –που οι Δυτικοί προκάλεσαν, όπως προκάλεσαν και τις τραγωδίες του Ιράκ, της Λιβύης και τόσες άλλες– αλλά και η Δύση δεν πάει πίσω, μόνο που η δική της τραγωδία δεν μετριέται με αίμα και χαλάσματα. Μετριέται με κάτι πολύ χειρότερο που είναι και πρόξενος των προαναφερθέντων μύριων κακών. Μετριέται με μια άνευ προηγουμένου ηθική κατάπτωση.

Το πού θα οδηγήσει αυτή η κατάσταση, κανείς δεν ξέρει. Εκείνο που είναι βέβαιο είναι ότι το δράμα του συριακού λαού συνεχίζεται αμείωτο. Καθημερινά σκοτώνονται γυναίκες, ηλικιωμένοι και παιδιά όπως το τρίχρονο αγοράκι που τραυματίστηκε σοβαρά και λίγο πριν αφήσει την τελευταία του πνοή, στο νοσοκομείο που είχε μεταφερθεί, είπε με δάκρυα στα μάτια: «*Θα σας μαρτυρήσω όλους στο Θεό... Θα του τα πω όλα...*»

Μπορεί ο μικρούλης να τα μαρτύρησε όλα στο Θεό, όλα όμως δείχνουν ότι δεν άλλαξε κάτι. Το μαρτύριο του λαού της Συρίας δεν φαίνεται να τελειώνει και δεν θα τελειώσει όσο η κρίση ηθικής στον κόσμο θα ζει και θα βασιλεύει...

Μέχρι την επόμενη εβδομάδα να περνάτε καλά. Αν το βρίσκετε δύσκολο, πρέπει να φιλοσοφήσετε λίγο τη ζωή. Βάλετε στην άκρη τις πίκρες της. Μην αφήνετε τις απογοητεύσεις να σας κυριεύουν. Υπάρχουν και χειρότερα. Η ευτυχία είναι τέχνη που δυστυχώς δύσκολα διδάσκεται. Και μη ξεχνάτε να οδηγείτε με σύνεση. Οποιοδήποτε σχόλιό σας μπορείτε να το στείλετε στο MME που φιλοξενεί το άρθρο ή στην ηλεκτρονική μου διεύθυνση georgemessaris@gmail.com και εγώ θα το μεταβιβάσω. www.omegadocumentaries.com (Τελευταία παραγωγή: ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗ – ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ)

ΤΡΕΙΣ ΔΙΠΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ DVD:
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΙΤΑΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΡΩΣΙΚΑ

Flowers Of The Sea Λουλούδια Του Πελάγους

Ένα ιστορικό-πολιτιστικό ντοκιμαντέρ
71 λεπτών του Γιώργου Μεσσάρη
για την Κεφαλλονιά και την Ιθάκη

ΤΙΜΗ \$25.00 ΜΕ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: georgemessaris@gmail.com - Τηλ.: +30 6978 500020

